

A kígyók titka

Este ismét együtt volt a banda a parkban. És mint egy hete mindennap, most is ott ült köztünk Kozma. Kozma az Uránusz cirkusszal érkezett a városba. Első nap ismerkedtünk meg vele, amikor berendezkedtek a régi repülőtéren. Akkor a sok nézelődő srác között ott álltunk mi is. A cirkusz munkásai éppen valami kerítésfélével vették körül magukat. Kozma meg segédkezett nekik. Először azt hittük, ő is a városból jött, mint mi.

– Nézzétek, hogy gürcöl az ürge! – vigyorgott rajta Bumeráng.

Az „ürge” egy kétméteres kerítésdarabot akart felemelni, de nem bírt vele. Pedig nem látszott gyengének.

– Biztosan pénzért csinálja – vélekedett Frisco, a főnök.

Nagykovács kiköpött.

– Nem tudnák ezt nekem megfizetni – mondta undorodva.

Az „ürge” közben dühösen földhöz vágta a kerítést és körülnézett. Ám a cirkuszosok közül mindenki a maga dolgával volt elfoglalva; építették a saját városukat.

Mi tisztos távolban álltunk a fiútól, mégis a legközelebb a bábéskodók közül. Akkor odakiáltott nekünk.

– Hé, srácok! Ha nincs dolgotok, segíthetnétek!

Pintér, az üzletember visszakiabált.

– Mit fizetnek?

A fiú elbizonytalanodott.

– Azt hiszem, semmit.

Leesett az állunk.

– Kösz, de mi nem vagyunk kétkezi unatkozók! – mondta ki mindannyiunk véleményét Frisco, a vezér. Aztán kezdtünk odébb ballagni, nehogy mégis megkörményékezenek. Bennem azonban győzött a kíváncsiság, és még odakiáltottam az „ürgének”.

– Miért csinálsz ezt, ember? Talán megvettek rabszolgának?

– Én ide tartozom.

Ez a mondat megállásra kényszerítette a bandát. A következő pillanatban maga Frisco emelte a kerítést Kozma mellett. Nagykovács villáskulcsot vett a kezébe, és a már szilárdan álló részhez rögzítette az új kerítésdarabot.

Hát így ismerkedtünk össze.

Amikor elkészültünk, Kozma körbevezetett a cirkuszban. Az elkövetkező hét folyamán többet lebzeltünk a kerítésen belül, mint kívül. És mind a hatan ingyen néztük az előadást!

Frisco naponta elhívta Kozmát a parkba. Most azonban nem fociztunk. (Nyolclábú kétszer is otthon felejtette a labdát, ami igen nagy szó!) Új barátunkat hallgattuk.

Édesanyja artista volt, apja pedig a cirkusz gazdasági igazgatója. Kozma télen a fővárosban lakott a nagymamájánál, és ott is járt iskolába. De ősszel és tavasszal már a világot járta szüleivel. Ámulva hallgattuk kalandjait, és büszkén próbáltunk otthonosan mozogni a lakókocsik közt. A kerítésen kívül mindig állt néhány irigykedő gyerek.

Bumeráng egy medveboccsal barátkozott napokig, Nyolclábú a zsonglőrök próbáit figyelte, én pedig Jonathan Félix óriáskígyóit vizsgálgattam – ketrecen kívülről –, de azok órákon át meg sem mozdultak, így rendszerint meguntam őket. Nyolclábú viszont az olasz zsonglőrökkel nem értett szót. Frisco, Nagykovács és Pintér Kozmával barátunk tacsóját idomígtatta. Ede, a zenebohóc rajtunk mérte le új vicceinek hatását...

Ezen az estén az előadásról beszélgettünk. Nyolclábú, a csodacsatárunk végre elhozta a focit, így aztán lihegve gyűltünk törzshelyünk, egy zöld pad köré. Bumeráng aznap hagyott fel a mogorva medvebocs szórakoztatásával, s figyelmét Jonathan Félix kígyóira fordította.

– Bátor fickó ez a Félix – mondta elismerően.

– Hölgyeim és uraim! – utánozta Pintér a műsorvezetőt. – Következik Mr. Félix, garantáltan halálos mérgű csörgőkígyóival és anakondáival!

– Szerintem ezek a dögök akkor is alszanak, amikor a nyakára tekeri őket – hűtöttem le Bumerángot. Neki persze ez nem tetszett, ami érthető is.

– Nagyon is elevenen tekeregnek a színpadon! – pattant fel mérgesen a padról. Bumeráng mindig gyorsan tudott dühbe gurulni.

– Én óráig figyeltem őket, és meg sem mozdultak – mondtam fölényesen.

– Mert nappal alszanak!

– Lehet, hogy nem is mérgesek – vetettem oda neki, és tudtam, hogy ebből vég nélküli vita lesz. Valami olyat kellene kitalálnom, amivel egyszeriben véget vetnék a szópárbajnak... – Ilyen kígyók közé én is bemennék!

Éreztem, hogy hatalmas marhaságot mondtam. Nyilvánvaló hengegés volt, ezt mindenki tudta. Mégsem szólt semmit Bumeráng. De sajnos, nemcsak ő hallgatott. Rövid csend után Frisco szólalt meg.

– Tudod, hogy ezt így senki sem hiszi el...

Tudtam, hogyne tudtam volna! Ha meg akarom menteni a becsületem, bizonyítanom kell.

– Kár, hogy nem lehet bemenni a kígyókhoz – mondtam nagy ravaszul. – Mert akkor ugye...

Nem folytattam, mert észrevettem, hogy Frisco Kozmát nézi. A fiú megértette a néma kérdést és bólintott.

– Meg lehet csinálni – fordult felém Frisco komoly képpel.

Kezdtém kényelmetlenül érezni magam. Ezek képesek beküldeni a dögök közé! Most már én sem hittem, hogy mindig alszanak és ártalmatlanok. Minden szem rám szegeződött. Egyik sem nézett kárörvendően, csak kíváncsiak voltak, mit felelek erre. Éreztem, hogy elvörösödöm.

– Jól van! – elégelte meg a látványt Frisco. – Vond vissza, amit mondtál és elfelejtjük az ügyet!

Elfelejtjük, elfelejtjük! Könnyű azt mondani! Aztán majd mindig a legkellemetlenebb pillanatokban juttatják eszembe, hogy hengegő, gyáva alak vagyok! És különben is: hogyan tudná elintézni Kozma, hogy bejussak a kígyókhoz? Nem, ez lehetetlen!

– De én komolyan gondoltam! – vágtam rá merészen. – Bármikor bemennék a kígyók közé! Ha Kozma ki tudja nyitni a ketrecet...

– Semmi akadály! Estére Félix berúg, mint mindig, ha nincs előadás. Azt mondja, náluk nincs ilyen jó pia...

– Hol náluk? – kérdezte Pintér.

– Azt nem tudom. Nem lehet külföldi, mert mindig magyarul dumál. Ez a *jonathanság* is csak művésznév nála.

Már-már fellelegeztem, remélve, hogy elterelődik rólam a figyelem. Most fogtam fel, hogy az ügy komollyá vált. Tényleg be kell sétálnom a kígyókhoz, ha el nem fedkeznek rólam a srácok!

– Mennyi az idő? – kérdezte Kozma.

– Fél nyolc.

– Akkor már valamelyik kocsmában ül. Gyerünk!

Nem volt mese, mennem kellett. A hideg rázott, amíg a cirkuszhoz értünk. Megkerültük a lakótelepet, mert nem akartuk, hogy a szülők észrevegyenek az erkélyekről. Aztán felugráltunk a buszra, és már nyolckor az Uránusz kerítése mellett lopakodtunk. Nem tudom, hogyan tettem meg az utat. Mi lesz ebből? – zakatolt fejemben a gondolat. Én ökör, minek járattam a számát!? Láttam magam előtt az apámat, amint a hullaházban a maradványaim fölé hajol és bólint. „Igen, ez volt a fiam!” Anyu biztosan elájul. Másnap az újságok hozzák a sztorit: „Halál a cirkuszban! Az ifjú idomárjelölt tragédiája! Egy meggondolatlan fiú a kígyók szorításában!” Nem, ez marhaság! Inkább így: „Megmartak (?), megfojtottak (?) egy fiút a kegyetlen vadállatok!”

Amelyek mindig döglenek?

Legalább a helyi újság hozná a címdalont! De olyan szerencsém nekem nem lesz! Ó, én hülye!

– Óvatosan! – súgta Kozma. – Nem szabad észrevenniük!

Zajt kell csapnom – jutott ekkor eszembe –, hogy ne juthassunk be.

Az olasz zsonglőrök és a lóidomár lakókocsija között másztunk át a kerítésen. Egymás után ugráltunk be. Amikor rám került a sor, elrúgtam magam a kerítés tetejéről és Nagykovács nyakába zuhantam. De, persze, az olaszok kocsijában a magnó abban a pillanatban kezdte üvölni a slágerlista élvonalbeli számát.

Nagykovácsnak csak a termete volt kicsi. A hangja annál nagyobb. Rémült ordítását azonban elnyelte a zene bömbölése.

– Kuss! – kiáltotta Nagykovács fülébe Frisco. Aztán villámgyorsan rohantunk tovább, még mielőtt a lóidomár, kihajolva ablakán, holmi keveréknyelven megjegyzést tett volna a zsonglőrök zenei ízlésére. Ezt onnan tudom, hogy az olaszok vissza kiabáltak – túlharsogva az énekest – néhány olyan szót, ami a legtöbb nyelven ugyan azt jelenti.

– Abban a kocsiban lakik Félix – mutatott Kozma egy lakóautóvá átépített Mercedes mikrobuszra –, de még itthon van.

Valóban, a kocsik hátsó ajtaja még nyitva volt.

– Hogy akarod megszerezni a ketreckulcsot? – kérdeztem, remélve, hogy Félix ma erőt vesz magán, és otthon marad.

– A sofőrülke jobb oldali ajtaján sosem húzza fel teljesen az ablakot. Azt kell lenyomni, majd belülről kinyitni az ajtót. A fülkéből be lehet jutni a lakótérbe, ott meg tudom, hol tartja a kulcsot.

– És ha ma nem megy el?

– Várnunk kell! Sötétedés előtt különben sem tudunk mit csinálni.

Önbizalmam kezdett visszatérni, mert Félix semmi jelét nem adta annak, hogy elhagyni készül a kocsit. Mígnem fél kilenc után kilépett az ajtón, bezárta maga után, és elindult a kapu felé.

Félix magas, szikár ember volt, kurtára nyírt vörös hajjal. A színpadon kívül egyáltalán nem öltözött elegánsan. Kopott farmernadrágot és még kopottabb szürke zakót viselt.

– Na, ez se jön haza éjfél előtt! – nyugtázta a távozást Kozma.

Ekkor, majdnem szemben a Mercedessel, az igazgatói iroda alatt lapultunk. Hátnk mögött a sátor, balfelől, kissé távolabb a vadállatok ketrecci.

A cirkusz lassan elcsendesedett. Amikor teljesen besötétedett, Kozma kimászott az irodakocsi alól, és Félix autójához osont. Rövid matatás után nyílt az ajtó és barátunk eltűnt.

Izgatottan vártuk megjelenését. Helyette azonban a cirkusz igazgatója jött, és pontosan köztünk és a Mercedes között állt le vitatkozni a fővilágosítóval. Egy Béni nevű segédmunkás miatt balhéztak, aki a fővilágosító szerint részeg disznó, semmit nem lehet rábízni, és a reflektorok beállításánál sem akar segíteni. Az igazgató pedig nem bocsáthatta el, mert kevés az ember, és újat sem tudnak felvenni.

Végül az igazgató meg a fővilágosító elment megkeresni Bénit, aki az istálló környékén részegen aludt. Frisco akkorát fúj, hogy attól tartottam: elszáll fölülünk az irodakocsi.

Néhány perc múlva nyílt a Mercedes ajtaja és kilépett Kozma. Köréje seregletünk.

– Már azt hittem, el sem mennek Gyula bácsiék – mondta megkönnyebbülten, és felmutatta a tenyerét.

– Hogy melyik a ketrecé, azt nem tudom – vont a vállát Kozma.

Frisco határozott mozdulattal vette el tőle a karikát és intett.

– Gyerünk!

Könnyű neki, nem ő fog bemenni.

A ketrecet egy utánfutóra építették. Nem volt nagy, de az öt kígyó bőven elfért benne. A rácsot alkotó vasrudakat olyan sűrűn helyezték el, hogy legfeljebb egy egér férhetett át köztük. A ketrecet kívülről teljes magasságban vastag üveg védte. Egyedül a teteje nem volt ilyen módon biztosítva; ide csavarták fel a ponyvát, amellyel az eső vagy a nap elöl védték az állatokat. A bejáratot hátul helyezték el, s egy leszerelhető lépcsőfok is tartozott hozzá. Magát az utánfutót négy oldalról vaslábakkal támasztották ki.

A fiúk várakozva tekintettek rám.

Amíg körüljártam a kocsit, Pintér előhalászott a zsebéből egy apró, háromvöltes lámpát. A kígyók látszólag aludtak, talán észre sem vettek minket. Vagy már megszokták az embereket, és nem törődtek velünk.

Két anakonda és három csörgőkígyó pihent összetekeredve odabent. Bőrükön megcsillant a lámpafény. Szerettem volna még néhányszor megkerülni őket, de Frisco látni akarta ténykedésemet.

Tisztességes nagyságú lakat lógott a rácsajtón, és Kozma egyből kiválasztotta a hozzáillő kulcsot. Pintér világított neki.

Leszedték a lakatot és résnyire kinyitották az ajtót.

– A többi már a te dolgod! – mondta Kozma. Pintér a kezembe nyomta a lámpát. A fiúk távolabb húzódtak, persze, csak pár lépésnyire. Nem akartak lemaradni semmiről.

Kitártam az ajtót. Sajnos, egyáltalán nem nyikorgott. Ott álltam remegve a lépcsőfokon. Megpróbáltam a kígyókra koncentrálni, de Nagykovács idegesítő suttogására

figyeltem fel.

– Olvastam valahol, hogy egy párdúc leharapta idomítója fejét, amikor az lehajtott fővel lépett be a ketrecbe.

Megborzongtam.

– Itt nincs párdúc – hallottam Kozmát.

– Tudom. Nem is azért mondtam!

Nekem szerencsére nem kellett lehajolnom. Beléptem. A lámpa gyér fényét a földre irányítottam. Valaki halkan becsukta mögöttem az ajtót. Lábaimnál ott hevert a legkisebb, háromméteres csörgőkígyó.

Hirtelen nagyon melegem lett. Átnéztem a ketrec üvegén és megpillantottam a fiúk körvonalait.

Átléptem a csörgőkígyón, és ott találtam magam egy anakonda mellett. Ez sem mozdult. Eszembe jutott, hogy mit hallottam valahol: „A kígyómarás körül ki kell vágni a húst, hogy a mérge ne terjedjen tovább.” Vagy ki kell szívni a vért?...

Óvakodtam a hüllőkhöz érni. Ez nem tetszett a fiúknak. Bumeráng kopogtatott a ketrec üvegén, hogy ébresszem fel a dögöket. Intettem neki, hogy ezzel az erővel be is kaphatja.

Ha eddig megúsztam, nem fogom magam megmaratni! Már kifelé indultam, amikor érzékelttem a halk kiáltást.

– Vigyázz! Valaki jön!

Gyorsan ki akartam ugrani a ketrecből, de elvágódtam a nyolcméteres anakonda combvastagságú testében. A lámpát elejtettem. Azt hittem, ordítani fogok, de nem jött ki hang a torkomon. Három kígyóra zuhantam rá, ám azok nem mozdultak. Talán meg sem érezték, hogy rájuk estem.

Nem tudom, meddig hevertem ott. A rémület szinte megbénított. Minden pillanatban vártam a hegyes fogak harapását. De semmi ilyesmi nem történt. A ketrecajtó óvatosan kinyílt, és Frisco belesuttogott a sötétbe.

– Pöcök!

A hang irányába fordítottam a fejemet.

– Ne ordíts, Frisco, megvagyok!

– Mit csinálsz?

– Elestem. Két vagy három dög van alattam... – feleltem remegő hangon.

Már nem féltem. Éreztem, hogy a fiúk a közelemben vannak. Persze, kissé még idegeskedtem, de ezt nem volt szükséges az orrukra kötni!

– Nincs semmi bajod? – kérdezte Frisco.

– Nincs... Szerintem ezek a kígyók döglöttek. Mind az öt.

– Az nem lehet! – tiltakozott Kozma.

– Akkor gyere ide, és nézd meg!

– Hol a lámpa?

– Mindjárt...

Karnyújtásnyira találtam meg. Kilazultak benne az elemek. Amint megigazítottam, felvillant a fény.

Frisco a bejáratnál térdelt, Kozma mögötte.

Felálltam. Már szinte biztos voltam a dologban.

– Ezek nem élnek! – ütöttem meg a kisebb anakondát.

– A délelőtti matinén nem volt semmi bajuk! – ellenkezett Kozma.

– Az délelőtt volt. Nézd, a szemük is nyitva van, mégsem mozdulnak!

Belerúgtam az ajtó melletti csörgőkígyóba. Frisco ijedten ugrott hátra.

– Gyere ki onnan! – szólt rám dühösen.

– Inkább te fáradj beljebb – vigyorogtam rá.

– Én bemegyek – szólt a sötétből Bumeráng.

Utána természetesen senki sem akart lemaradni. Betódult a ketrecbe az egész banda. Tapogattuk, lökdöstük az állatokat, de nem jutottunk más eredményre. Kozma is elismerte, hogy nincs bennük élet.

– Hé! – kiáltott fel Nyolclábú. – Tudtátok, hogy ez emeletes ketrec?

– Inkább hullaszállító – jegyezte meg búsan Bumeráng. Nyolclábú azonban nem hagyta magát megzavarni.

– Megtaláltam a lejáratot az alagsorba – mondta.

– Mit találtál? – nyugtalankodott Frisco.

– Valami csapóajtó.

Odamásztunk melléje. Tényleg lejáratot talált az egyik csörgőkígyó alatt. Ezen az ajtón is jókora lakat díszelgett.

– Kinél van a ketrec kulcsa? – vette át a kezdeményezést Frisco.

Kozmánál volt a karika. Pintér izgatottan világított a lámpával, amíg barátunk kipróbálta az addig használaton kívüli kulcsot.

Egy kattanás... Az ajtót Frisco nyitotta fel.

Három levágott kígyófejet pillantottunk meg. A borzalom első pillanatai után Kozma emelte ki a fejeket, messzire eltartva magától.

– Hiszen ez... – csodálkozott.

Kivettem a kezéből. Elhültem.

– Ez hamis! Műkígyó!

A fej üreges volt. A bőrt műanyag formára húzták, és a szemek mögött apró dobozt találtunk, amelyből színes huzalok lógtak ki...

Körbeadogattuk azt a disznóságot.

– Micsoda szemét dolog! Holmi robotkígyókkal parádézik!

Egymás után szedtük elő a rejtkehelyről az alkatrészeket és apró műszereket. Semmi kétség: gépkígyókat lehetett összerakni belőlük!

– Akkor ez az öt sem dőglött meg! – kiáltotta Bumeráng.

– Nem hát! Ezek kikapcsolt gépek!

– Gyerünk innen – javasolta Kozma lehangoltan. – Undorodom ettől a helytől.

– El kell mondani valakinek! – dühöngött Frisco.

– Nem! – rémüldözött barátunk. – Hiszen mi most betörtünk ide! Ezért engem intézetbe vihetnek!

– Azt akarod, hogy tovább szédítse az embereket ez a csaló?

– De mit fogunk kapni ezért! Betörtünk ide!

Friscót azonban nem lehetett lebeszélni. Rendőrért akart menni.

– Ezeket elvisszük bizonyítéknak! – mutatott a szétdobált holmikra.

Azzal felmarkolta a három kígyófejet és kilépett az ajtón. A következő pillanatban hátrahőkölt.

– Jön a Félix! – suttogta. – Halkan pucolás! Hagyjátok a cuccot!

Jonathan Félix kinyitotta autójának hátsó ajtaját és lámpát gyújtott. Pintér, Kozma és én voltunk már csak a ketrecben. Pintér kiugrott, de eltévesztette a lépcsőfokot és a

földre zuhant.

– Ki az? – fordult meg Félix. Káromkodott és enyhén tántorogva felénk indult. Pintér felpattant és eltűnt, ám Kozma már nem mert mozdulni. Vele én is a ketrecben rekedtem.

Ekkor a Mercedes nyitott ajtajában egy fiatalember jelent meg. Sötét öltönyt viselt, arcát nem láttam, csak azt, hogy előretartott jobbkezében pisztolyforma tárgyat szorongat.

Kozmára néztem.

– Te...!

– Akkor nem volt a kocsiban...

Felcsendült a rejtélyes idegen hangja is.

– Állj meg, John Felician Tilly!

Félix abban a pillanatban megtorpant. Úgy érte a hang, akár a tördőfés. Aztán lassan, bizonytalanul megfordult. Öt-hat méterre állhatott a férfitől. A Mercedes oldalától újabb két árnyalak vált el. Ezek is Félixre szegeztek valamit.

– Látom – szólt egyikük –, plasztikai műtétet hajtottak végre az arcodon. Mi azonban így is megtaláltunk!

– Nem lehet csak úgy megszökni – vette át a szót a másik – a XXV. századból!

– Nem törtél azonnal világalomra – állapította meg a kocsinál álló. – Elvegyültél az emberek között, de előlünk nem lehet meglógni! Az időgépedet már megsemmisítettük... Az Időrendőrség nevében letartóztatlak! És most add elő a XXV. századból magaddal hozott fegyvereket! Vissza kell vinnünk azokat is, veled együtt a saját korodba.

Félix bénultan állt, úgy tűnt, szavát vette a meglepetés. Az arcát nem láttam, de tartása hirtelen meggörnyedt, mintha éveket öregedett volna. Alighanem megértette, hogy vége a játéknak; nincs több parádézás a robotkígyókkal!

Hallottam, amint rekedten azt suttogja:

– Én csak... szerettem volna cirkuszban élni. De a XXV. században már nincsenek vándorcirkuszok...

Az egyik időrendőr hangja könyörtelenül felcsattant.

– Senki sem lépheti át büntetlenül az idő korlátait!

Ekkor érkezettnek láttam az időt, hogy odébbálljunk. Meglöktem Kozmát, ő azonban nem mozdult.

– Nem... – motyogta –, ilyesmi nem létezik!

– Ne törődj most vele! Tűnjünk el!

– Valaki van a ketrecben! – kiáltotta valamelyik időrendőr.

Kiugrottam az utánfutóból. Fénysugár villant a szemembe.

– Pucolj! – ordítottam, hogy felrázzam Kozmát.

Félix magára vonatkozta felszólításomat, mert hirtelen balra ugrott és a sátor felé kezdett rohanni. Egy másodperc múlva azonban zöld színű sugár kaszálta el lábait, ahogy elsült az időrendőrök fegyvere. A következő sugárnyaláb mellettem csapott a földre. Jobbra ugrottam, az oroslánok ketrece felé, és a kocsik között cikázva rohantam tovább. Néhányszor még láttam a zöld sugarat. Egyszer Priscilla, a nőstényoroszlán szőrét perzselte meg, amire ő vérfagyasztó üvöltéssel válaszolt.

Erre aztán vegyes állatkórus felelt.

Ahol tehettem, bedörömböltem a lakókocsik ablakán. Közben kiabáltam. Hogy mit, arra nem emlékszem, de azt tudom, hogy az egyik ablakot be is törtem. Ingerült és

rémült kiáltások kísérték nyomomat. Emberek rohantak mellett minden irányba; „Tűz van!”, „Kitörtek az oroszlánok!”, „Tolvaj a pénztárban!” felkiáltásokkal. Egyszóval kész cirkusz volt a cirkuszban.

Baj nélkül hazaértem. Apu az ajtóban állt és mielőtt megszólalhattam volna, lekevert két hatalmas pofont. Éjfél után járt már az idő...

Másnap arról beszélt az egész város, micsoda balhé volt este a cirkuszban. A rendőrség még mindig megszállva tartotta a környéket. Nem, nem ütött ki tűz, az oroszlánok sem szabadultak el, sőt tolvajt sem fogtak. A kígyóbűvölő plusz a gazdasági igazgató fia tűnt el nyomtalanul! Kozma, aki ott maradt a ketrecben!... És egyedül én tudom, mi történt vele és Félix-szel! Barátomat valószínűleg magukkal vitték a XXV. századba! Nem akartak tanút hagyni.

Azóta sokszor elgondolkodom, eljönnek-e egyszer értem is? Bár nem vagyok igazán veszélyes számukra, hiszen ki hinné el nekem ezt a fantasztikus történetet...

